

d r a m a t u r g i e

ion BĂLAN

La Medeleni

Ion BĂLAN

LA MEDELENI

**Dramatizare liberă după romanul cu același nume
de Ionel Teodoreanu**

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-965-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

La Medeleni.....	4
Partea I.....	4
Partea a II-a.....	22
Partea a III-a.....	47

La Medeleni

Loc de joc, moșia de la Medeleni. Dar după aprecierea regizorală aici pot fi create și alte spații cu panouri, lumini, etc.: casa lui moș Gheorghe, peron gară, expoziție, casa Adinei, casa din București, casa din Iași etc.

PARTEA I

Medeleni; în scenă intră Dănuț trăgând de un zmeu cât el de mare, urmat de moș Gheorghe

Moș Gheorghe: Boierule, crezi că dacă o să intri la liceu n-o să te doboare namila asta de zmeu?

Dănuț: Pe mine?! Am să arunc zmeul în slava cerului, ca-n poveste.

Moș Gheorghe: Hai să-i pun muzicuța pe speteaza de sus. (o hârtie colorată, zimțată pe margini). Zmeul va cânta cu vântul. Așa. Acum să-i punem și cozile colorate. Vântul le va dansa odată cu rotocoalele zmeului.

Dănuț: Gata! Să-l înălțăm... (zmeul este ridicat în șangă; după câteva clipe dispare) L-am înălțat, moș Gheorghe! După el! (ies în grabă; se aud voci, larmă de copii)

Voce copil: Uite-l mă! Uite-l mă ce mare e!...

Voce copil: Taci mă, co să cadă-n cap!... (hărmălaie de copii)

Moș Gheorghe: Boierule, trage cu atenție sfoara, că-i întinsă precum tăișul unei săbii. Ține bine. Hai că te ajut, namila te poate trage după el.

Dănuț: Moș Gheorghe, sfoara vibrează...

Moș Gheorghe: Îți umple mușchii de bărbăție, boierule... Să-l legăm de nuc și să mergem la gară. Vin domnișoarele... (intră doamna Deleanu)

D-na Deleanu (strigă): Hai Dănuț, că vine trenul. O să aștepte fetele pe peron...

Dănuț: Leg zmeul și vin... Moș Gheorghe este cu mine. Trăsura-i pregătită, plecăm.

Cortină de lumină

D-na Deleanu ascultă muzică; intră fetele urmate de Dănuț, dl. Deleanu, cu chef, și Moș Gheorghe care cară bagajele; d-na Deleanu îi întâmpină

Moș Gheorghe: V-am adus domnișoarele...

D-na Deleanu: Bine ați venit! Olguța (o îmbrățișează). Tu, Monica. Ochii tăi mari și frumoși de

îndrăgostită, care respiră doar vacanță, azi sunt triști sau obosiți?

Monica: Prima mea vacanță la moșia de la Medeleni... (d-na Deleanu o îmbrățișează)

DI. Deleanu: Hai, terminați cu sărutările, că doar nu plecăm în armată...

Olguța: Bravo papa! Dănuț, am uitat o pălărie în compartiment...

Dănuț (îi dă două palme în glumă): Două palme pentru bun venit. Și să-ți dispară din obraji paloarea examenelor... (Olguța se repede la el cu pumnii și piciaarele; intervine d-na Deleanu)

D-na Deleanu: Copii, începeți vacanța cu scandal? Parcă n-ați fi frați.

Olguța: În două săptămâni de vacanță o iei tu de la mine...

Moș Gheorghe: Numai foc și trăznet în duduia noastră...

DI. Deleanu: Pace vouă, păcătoșilor!... (se râde) Gata, sus cu bagajele. (pleacă toți în afară de d-na Deleanu și Monica)

D-na Deleanu: Tu, Monica, ai să stai cu Olguța. (îi ia mâinile și o așează lângă ea pe o canapea) Monica, ce culoare îți place ție mai mult? Desigur, în afară de negru, pe care-l porți la zece ani...

Monica: Am rămas singură d-na Deleanu, nu mai am pe nimeni. (plânge)

D-na Deleanu: Monica, n-am vrut să te supăr...

Monica: Tanti Alice, mi-a plăcut întotdeauna albastrul... (coboară Olguța și moș Gheorghe)

Olguța: Mai tragi din lulea moș Gheorghe?

Moș Gheorghe: Trage moșu' când are timp și tutun...

Olguța: Moș Gheorghe ți-am adus un pac de tiutiu... M-am ținut de promisiunea de astă-vară... (îi dă o cutie de tablă)

Moș Gheorghe (după ce miroase cutia scoate din buzunar o garofiță sălbatică și o pune în părul Olguței): Roșu împotriva deochiului. (îi sărută mâna iar Olguța îl sărută pe obraz) O garofiță albastră...

Olguța: Tiutiu de lux, moș Gheorghe...

Moș Gheorghe: Dacă-i tiutiu de lux n-o să-mi facă rău... (tușește; intră Dănuț)

Dănuț: Iar i-ai adus tiutiu? Nu vezi cum tușește?

Olguța: Tiutiu rafinat, de lux, este o adevărată aromă...

Dănuț: Moș Gheorghe mi-a promis, când eram mai mic, turbinca lui Ivan...

Moș Gheorghe: Cum mă întâlnesc cu Sf. Petru se rezolvă...

Dănuț: În turbinca lui Ivan încape tot iadul și tot pământul. Nu-i treabă de fetiță de zece ani. Moș Gheorghe, să-mi faci o turbincă; o să fiu eu Ivan. Și atunci... (intră d-na Deleanu împreună cu Monica)

Monica (cu flori în mână): D-nă Alice, și florile sunt în vacanță?

D-na Deleanu: Doar cele de la Medeleni, ca să vă țină companie...

Olguța: Moș Gheorghe, când plecăm la călărie să cumpărăm roșcove, apoi să le mănânc în fânul din căruță și să visez cum ielele străvezii ale arșiței umplu zările de jocuri fără trupuri, de îngeri triști și blânzi...

Moș Gheorghe: Ce vis frumos!... Și ce vorbe!...

Dănuț: A prins-o soarele, moș Gheorghe. Mamă, răcoritoare...

D-na Deleanu: Sevastița, limonadă rece de la beci.

Sevastița (voce): Vine, coniață... (intră Sevastița) Am puii pe frigare, nu beți prea multă limonadă. (intră dl. Deleanu)

DI. Deleanu: Luați-mi haina, că mor de căldură. (îl ajută Olguța; își scutură mânecile la cămașă, d-na Deleanu râde) De ce râzi? Reflexul avocatului care pledează în robă cu mâneci scurte. Am să o păstrez pentru marele avocat Dan Deleanu, care va...

Dănuț: Tată, nu mă fac avocat, eu vreau să scriu...

Olguța: Da, da, scrie versuri... O să avem un mare scriitor în familie.

D-na Deleanu: Scârța, scârța pe hârtie? Și din ce ai să trăiești? Se apropie războiul și... Azi ești școlar, vacanța la Iași și Medeleni. Dar în viață poate veni și falimentul când nu te aștepti. Dar nenorociți care să le aperi onoarea și necazurile vieții vor fi de-a pururi... (aplauze)

Olguța: Ați observat, tata de când pledează la București nu mai spune “de șe”, moldovenește, ci “de ce”, ca muntenii.

DI. Deleanu: La București am fost în multe case. În toate bibliotecile muntenii, cum le spuneți voi, au poveștile lui Creangă pe care copiii îl adoră nu numai pentru povești, ci și pentru dulcea limbă moldovenească.

Olguța: Dar...

DI. Deleanu: Stai, că n-am terminat. Eminescu este la fel de citit. Muntenii, cum le spuneți voi, au proclamat pe Eminescu “Luceafărul” poeziei românești.

Olguța: Dar...

DI. Deleanu: N-am terminat. Cum vă explicați voi că Eminescu, un moldovean, prin opera lui a pus bazele limbii literare românești moderne? Atenție, un moldovean! De ce? Pentru că moldoveni, munteni, ardeleni, toți, dar toți, suntem români. Acum m-am convins că Her Director are dreptate: voi trebuie să învățați la București...

Olguța: Pot să vorbesc și eu?

DI. Deleanu: Cu plăcere, domnișoară...

Olguța: Convinsă că sunt româncă sadea, pot să plec cu moș Gheorghe să călăresc?

Dănuț: Și eu...

Moș Gheorghe: Cu o condiție: să vă echipați frumos, elegant. Una, și...

Olguța: Sunt mai multe?

Moș Gheorghe: Să nu puneți pinteni la cizme. Calu' poate fi rănit...

Olguța: Și?

Moș Gheorghe: Și cravașa să fie cele de mătase care vi le-am făcut. Calu' nu trebuie bătut ci mângâiat,

și să vorbești blând cu el...

D-na Deleanu: Eram ca voi, și la fel, moș Gheorghe de azi, pe atunci un flăcău falnic, serios, muncitor, și tot fără pinteni și violență. Greu, dar am înțeles că nu iubea numai caii, ci și pe mine. Așa că ce spune moș Gheorghe e sfânt. Să-i pregătești un cal și lui Monica.

Olguța: Am să calc în copitele calului tot Medelenii...

Dănuț: Eu am să galopez prin cârdul de găște și rațe...

DI. Deleanu: Formidabil! Dar înainte de a pleca să vă echipați. Cum mai stăm cu războiul ruso-japonez?

Dănuț: Kami-Mura. I-am avansat chipiul la peste-amiral. (își pune chipiul pe cap și salută) Eu l-am avansat pe Potemkin la gradul de peste-peste-amiral. (trage sirenă de vapor)

Olguța: Imposibil! (începe "lupta" între japonez și rus; cei doi, ușor, ușor, îi "desființează" pe cei doi "adversari" prin rupere și dezmembrare, în timp ce dl. Deleanu se amuză copios)

Dănuț: Japonezii tăi sunt niște fricoși, de-aia sunt galbeni la față.

Olguța: Dar rușii tăi au mâncat bătaie. Cine vrea să vină să se lupte cu mine! (gata să se încaiere)

DI. Deleanu: Stop! Vă propun o masă festivă la care am să citesc următorul comunicat: "Potemkin și Kami-Mura / Au pornit dârji la război / Foc și pară și oțel / Ura! Ura! (către copiii) Hai, ura! Ura! (copiii repetă) S-au luptat cât s-au luptat / Umplând casa de dezastre / Prin salon, sufragerie / Și prin locuri mai sihastră. / Ura! Ura! (copiii repetă și ei) Kami-mura a învins / Și Dănuț a câștigat, / Dar Olguța a pretins / Că e fată, nu bărbat.

Olguța: La ce bun? Toți veți pieri în curând de gălbenare! (aplauze, râsete)

DI. Deleanu: Acum echiparea și la călărie...

D-na Deleanu: Tu, Monica, rămâi cu mine să te instalez.

Olguța: Mamă, Monica nu mai are pe nimeni, este singură. Tu mai ai loc pentru o fiică?

Dănuț: Eu vreau o soră ca Monica...

D-na Deleanu (mângâind-o pe Monica): Orice mamă nu poate refuza o ființă gingașă ca Monica.

DI. Deleanu: Deci, adjudecat! Monica îi fiica noastră și sora voastră. (veselie, copiii se îmbrățișează) Acum, după ce ne-am lămurit și cu războiul ruso-japonez, echiparea și la călărie. După mine, marș! (ies Olguța, Dănuț și dl. Deleanu; Monica scoate de la gât un lăntișor și-l oferă d-nei Deleanu)

D-na Deleanu: Ce-i asta Monica? Un lăntișor de argint și o cruciuliță frumoasă cu chipul unei răstigniri chinuite...

Monica: Îți place, tanti Alice?

D-na Deleanu: De unde-l ai? De la mama ta?

Monica: Da...

D-na Deleanu: Am să ți-l păstrez. Astfel de lucruri nu se dau.

Monica: Ție, tanti Alice, ți-l pot da, pentru că eu... (începe să plângă; d-na Deleanu o îmbrățișează)

Cortină de lumină

Dănuț pe canapea doarme și visează. Se scoală în picioare și “delirează” ca un somnambul; înregistrare

Dănuț: Am deschis turbinca lui Ivan. Eu sunt pașă și sultan! În stânga și în dreapta stau două arăboaice cu dinții ca frișca. Priviți, la picioarele tronului se-nșiră mii de turbane aplecate până la pământ. Toți se închină sultanului. Mie! Harapii împletesc cozi în părul lui Monica. Ei, voi ați înșfăcat-o pe Olguța?! Un harap ridică securea și așteaptă semnul meu pentru a o decapita. Nu te speria Olguța, te apără fratele tău. Am sosit în fruntea unei oști, ca Mihai Viteazul. Pașol na turbinka! Turbanele fug. V-am salvat! Nu, nu trebuie să stați în genunchi și să-mi sărutați mâna și picioarele. (se trezește, face mișcări de înviorare; ascultă atent) Nu mai zbârnâie zmeul?! (iese în fugă, revine trist, iritat, cu o hârtie în mână) Mi-au tăiat sfoara de la zmeu. (citește hârtia) “Asta pentru palmele de la gară, Buflea! Olguța Deleanu”. Deci așa... domnișoară Olguța Deleanu... (intră Monica și d-na Deleanu; citește biletul)

D-na Deleanu: Olguța, Olguța, mai bine te făceam băiat... (îl mângâie protector pe Dănuț; intră dl. Deleanu în ținută de călărie)

Dl. Deleanu: Of, ce-am obosit!

D-na Deleanu: Bine că ai venit. Olguța a tăiat zmeul lui Dănuț, l-a slobozit peste dealuri...

Dl. Deleanu: Și eu ce să-i fac? Eu sunt avocat, apăr nu judec, mai ales pe Olguța. Vrei să deschidem un tribunal de familie? Îl inaugurăm acum, ciocnind câte o limonadă rece...

Dănuț: Când este vorba de Olguța, înființăm tribunalul familiei...

D-na Deleanu: Atunci am să judec eu...

Dl. Deleanu: Și dacă Olguța mă angajează, trebuie s-o apăr...

Dănuț: Și pe mine?

Dl. Deleanu: Ca un viitor brav avocat, te aperi singur. Sau, mai exact, acuzi singur. (intră Olguța în ținută de călărie)

Olguța: S-a întrunit tribunalul de familie?

Dl. Deleanu: După cum vezi. Ai dreptul la un avocat...

Olguța: Avocat?! Eu? Domnule Deleanu, cunosc arta dumneavoastră avocățască dar nu pot accepta.

Dl. Deleanu: Oferta rămâne valabilă...

Olguța: N-am nevoie de avocat pentru că am dreptate. Așa că eu mă retrag...

D-na Deleanu: Stai jos și fii cuviincioasă, pentru că altfel...

Olguța: Domnule avocat ați auzit, mă amenință.

Dl. Deleanu: Ai spus că n-ai nevoie de avocat.

Olguța: Și cine-i judecătorul?

Dl. Deleanu: Tragem la sorți: mama sau tata.

D-na Deleanu: Eu sunt judecătorul.

Dl. Deleanu: Poftim, judec-o...

Dănuț: Mamă, eu am iertat-o...

Olguța: Asta, nu! Nu primesc iertare de la tine.

Dl. Deleanu (sentențios): Ședința de judecată continuă, nu părășiți sala...

Olguța: La gară el m-a lovit peste față.

Dănuț: Pentru că aveai o mutră adormită. Și apoi tu m-ai insultat. De ce m-ai făcut “Buftea”? (dl. Deleanu izbucnește în râs)

Dl. Deleanu: Domnule judecător, solicit o pauză pentru...

Dănuț: Nu, nu! Să-mi aducă zmeul, mamă.

Dl. Deleanu: Doamnă judecător...

D-na Deleanu: Olguța, te duci în camera ta și scrii de o sută de ori “Eu am dreptate” și de două sute de ori “Eu nu am dreptate”.

Olguța: Mă mut la moș Gheorghe.

Dl. Deleanu: Olguța, ai pierdut... (Olguța îl privește nedumerită, consternată) Mai ales când te roagă tata, avocatul din oficiu... (Olguța iese)

D-na Deleanu: Așa strici tu copiii!

Dl. Deleanu: Alice, trebuie să recunoști că Olguța este un drac îngeresc. Să nu te cerți cu copiii dacă n-ai ținut post negru... Nu, Monica?!

Monica: Eu nu judec pe nimeni, dar amândoi au dreptate...

Dl. Deleanu: Bravo Monica, uite o sentință înțeleaptă...

D-na Deleanu: Lasă, Dănuț, mâine mergem la Iași și-ți cumpără mama un zmeu și mai mare ca cel care... Deși ar trebui și pe tine să te pun la colț împreună cu papa...

Dl. Deleanu: Noroc că am crescut, și nu se mai poate să fiu pedepsit. Dar am învățat-o să scrie. O sută, două sute... Asta da sentință! (d-na și dl. Deleanu ies)

Dănuț: Trebuie să mă răzbun! Dar cum? Cum să încep? Mă revoltă că a început să-mi treacă mânia...

Monica: Dar a fost pedepsită...

Dănuț: “Amândoi au dreptate”. Mulțumesc!

Monica: Dar, Olguța...

Dănuț: Surioară... (o apucă de cozi)

Monica: Deci Olguța are dreptate. Te cerți și cu cozile mele. De ce nu mă bați? (îl mușcă de mâna care dă drumul la cozi)

Dănuț: Muști?

Monica: Da, și zgârii...

Dănuț: Ia uite, o altă Monică... Să știi că eu nu mă bat cu o fată. Spune-le că te-am tras de cozi...

Monica: Eu nu părăsc, dar nu ezit să spun adevărul. (plânge) Am să scriu de sute de ori că “Olguța are dreptate”. (iese în fugă)

Dănuț: La Medeleni, în vacanță, a mai venit pe lume o soră. “Mamă, Monica nu are pe nimeni, e singură. Tu mai ai loc pentru o fiică?” Uite-așa m-am făcut cu două surori. Una lovește ca huliganii, iar alta mușcă și amenință că zgârie. Dar, dar sunt totuși surorile mele. Olguța, zvăpăiată, guralivă, la toți le pune câte-o poreclă: bucătăreasa este “Baba”, moș Gheorghe “tiutiun”, eu “Buflea”... Mamei, în particular, îi zice Alice, ca la Paris. Lui tata, “domnul avocat Deleanu”. Oare de când a început să vorbească o fi spus tată de vreo sută de ori? Monica? Monica nu seamănă cu **Olguța:** cu părul în codițe, gingașă, cu o privire inteligentă dar tristă. (se uită pe fereastră) De mult n-am mai văzut un amurg atât de roșu la Medeleni. (se aude vocea Olguței; Dănuț se ascunde; intră Olguța)

Monica: A plecat Dănuț. Era cam supărat...

Olguța (cu un teanc de hârtii în mână): Monica, te rog să verifici tu ce-am scris.

Monica: Vrei să scriu și eu câteva sute...

Olguța: Mama îmi cunoaște scrisul. Să mergem în dormitor, nu vreau să ne vadă Buflea. (ies; intră d-na Deleanu cu flori pe care le pune într-o vază; intră Dănuț)

Dănuț (apare din ascunzătoare): Mamă, ce-avem la masă?

D-na Deleanu: Ți-e foame?

Dănuț: Da, și sunt mahmur de singurătate. Surorile mele dragi mângălesc cu vorbe grele pedeapsa dată de tine...

D-na Deleanu: Până punem masa ascultă și tu puțină muzică.

Dănuț: Iar “Sonata lunii”, Beethoven...

D-na Deleanu: Mă duc să văd ce-a făcut “Baba” lu’ Olguța cu plăcintele... (iese)

Dănuț (dă drumul la muzică): “Baba” lu’ Olguța. Olguța face, Olguța zice, Olguța-i peste tot. (intră Olguța urmată de Monica)

Olguța: Și când ești singur ce cerți cu mine?!

Dănuț (oprește muzica): Ce-o fi făcând de mâncare “Baba” ta afară de plăcintă?

Olguța: Cu mâncarea “Babei” bucătăreasa a crescut mama, și acum trăim și noi. (intră d-na Deleanu și dl. Deleanu)

D-na Deleanu: Iar vă certați?

Olguța (îi întinde colile de hârtie): Poftim pedeapsa scrisă de câteva sute de ori...

D-na Deleanu: Bravo, Olguța! Ei, acum, fiindcă ești o fată cuminte, să ne spui frumos și drept cine a avut dreptate: tu sau Dănuț?

Olguța (îl privi insistent pe dl. Deleanu): Mata, mamă dragă... Dar îți spun că-mi pare rău după zmeu...

Dl. Deleanu: Înainte de a relua procesul fraților, eu zic să mâncăm ceva.

Olguța: Și să vorbim franțuzește.

Dl. Deleanu: De acord. Deci să mâncăm franțuzește.

Dănuț: Mâncăm, sau vorbim franțuzește? “Baba” lu’ Olguța a uitat s-o trimită pe Sevastița cu plăcinta...

Olguța: Câinii de afară nu știu franțuzește, dar latră, și mai ales mușcă...

Dl. Deleanu (aplaudă): Ei, dacă o asemenea cugetare era în franceză, cred că începea să plouă... (se râde) Asta-i o gândire profund patriotică, românească... (râsete; intră Sevastița cu tava cu plăcinte; copiii iau din mers plăcintă și ies; Sevastița pune tava pe masă și iese)

Dl. Deleanu: La ce gândești Alice? (își aprinde o țigară)

D-na Deleanu: La nimic.... Îmbătrânim... Copiii au crescut... Mâine-poimâine casa rămâne goală... iar noi bătrâni...

Dl. Deleanu: Și noi ce putem face? Să-i ajutăm să zboare... Și să ne uităm tot mai rar în oglindă.

D-na Deleanu: Oglinzile vor fi doar pentru ei, să se privească mereu, cât mai des, cu mare atenție pentru viața în care au pășit...

Cortină de lumină

Medeleni; Dănuț, pe canapea

Dănuț: Ce bine că sunt băiat! Dar nu înțeleg: sunt copilul tatei și al mamei. Ciudat! Să fii unul singur, și copilul a doi oameni. Și cum se fac totuși copiii? Olguța este a mamei, eu al tatălui. Eu sunt și al mamei? Nu, cum poate să facă o femeie un băiat? Atunci tata m-a făcut pe mine? De ce mama e femeie? Pentru că are părul lung? Și tata este bărbat pentru că are mustăți. Mama are rochie, tata pantaloni. Tata e avocat, mama e stăpâna moșiei. Oare cum poate tata să vorbească câte un ceas în șir la tribunal fără să citească? Învață pe de rost? Numai poeziile se învață pe de rost. Tata e foarte deștept. Și Olguța e deșteaptă. Uneori mă tem de ea. Dar eu am turbinca lui Ivan. (se uită în oglindă, se pipăie) Cred că sunt un băiat deștept. (se uită la mâini) Oare și degetele gândesc? (intră Olguța, Monica și moș Gheorghe)

Olguța: Intră moș Gheorghe. Deranjăm?

Dănuț: Dacă nu loviți, dacă nu mușcați sau zgâriați, nu deranjați.

Olguța: Ți-ai spus rugăciunea dimineață? Dacă nu, stai să ascuți. Moș Gheorghe, în bibliotecă am găsit cartea asta. Are niște litere ciudate. (o dă lui moș Gheorghe)

Moș Gheorghe: Aistea-s chirilice. Este o biblie.

Olguța: Știi să citești?

Moș Gheorghe: Sigur că da. (desface cartea, își așează ochelarii la ochi și începe să citească cu solemnitate) “... a rămas pruncul Iisus în Ierusalim, fără ca Iosif și mama lui să știe”. (dă o pagină) “Și

după trei zile l-au aflat la templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și se mirau toți ce-L auzeau de priceperea și de răspunsurile Sale. Și Iisus creștea în înțelepciune și în har înaintea lui Dumnezeu și-a oamenilor. De asta L-au ucis; avea să moară răstignit pe cruce. Amin!”

Olguța: Moș Gheorghe, mai ai fesul de la Plevna?

Moș Gheorghe: Îl am...

Monica: Ai fost la Plevna?

Moș Gheorghe: Am fost, cu Peneș Curcanu’.

Dănuț: Moș Gheorghe are și decorații.

Moș Gheorghe: Haideți în livadă să vă dați în scrânciob...

Cortină de lumină

Medeleni; Familia: Dănuț citește, Olguța și Monica discută încet, d-na Deleanu coase, dl. Deleanu fumează și răsfoiește un dosar; zgomot de motor

Olguța: Papa, n-auzi? (dl. Deleanu ridică din umeri) Se aud parcă mugetele unui bou. (râsete) Chiar nu auziți?

Monica: Așa mugește un bou?!... (râsete)

Dănuț: Da, un bou ca toți boii. (iese în fugă)

Olguța: Ba eu cred că a venit Herr Director cu automobilul, nu cu boul... Cine pune rămășag cu mine? (se aude motor de mașină) Așa rage un bou?

Dl. Deleanu: Și eu cred că a venit Herr Director, un alt papa al vostru...

Olguța: Monica ai auzit? Să-l iubești pe Herr Director.

Monica: E neamț?

Olguța (râde): E fratele lui tata. Este directorul unei societăți de electricitate. (Dănuț fuge afară; Olguța se uită pe geam afară) Privește, Monica, vitele și țărani se uită uimiți la trăsura fără cai. În loc de hățuri, o roată în proțap. Și în loc de bici și de “hai boală” un muget prelung de bou.

Monica: Uite cum țărani își fac cruce, cu ochii când la dihanie când la biserică. (câinii lătrau ca la urs; hărmălaia copiilor creștea în intensitate ca și “buhaiul” claxonului; intră Herr Director cu Dănuț de gât)

Herr Director: Bravo! Doar Dănuț mi-a ieșit în întâmpinare

D-na Deleanu: Așteptam să bagi automobilul în casă...

Dl. Deleanu: Frate dragă, ce mai contăm noi pe lângă toți copiii, țărani și haita de câini care te-au întâmpinat? (râsete)

Olguța: Chiar așa unchiule. Dar am avut reprezentantul: Dănuț. Ia să te privim **Herr Director:** parcă vii de pe altă lume. Sau e o nouă modă...

Herr Director: Ținuta normală a unui automobilist...

D-na Deleanu: Să facem prezentările: domnul avocat Iorgu Deleanu, soțul meu și fratele dv. (râsete, cei doi se îmbrățișează urându-și “bun găsit” și “bun venit”) Olguța, nepoata dv...

Herr Director: Tot așa drăcușor ai rămas?

Olguța: Dacă îți dai ochelarii ăia negri jos îți spun...

Herr Director: Vino încoace, mătă rea, să-ți rup oasele. (o îmbrățișează, o sărută)

D-na Deleanu: Să continuăm: Dănuț nepotul, sau fiul dv...

Olguța: Dar Herr Director este burlac. (Herr Director o apostrofează cu o palmă)

Herr Director: Viitorul mare avocat Dan Deleanu! Doamne, ce cuplu de temut o să facă cu taică-su: el cu mintea, iar Iorgu cu pledoaria, că nu-l întrece nimeni. Domnișoara?

D-na Deleanu: Monica, fata noastră, așa cum Dănuț este fiul tău, tată de carton ce ești... (râsete)

Herr Director: Atunci, mai am o nepoată! Sunt mândru. Vino la unchiu' să te sărute. (o îmbrățișează) Și eu mă pregătisem pentru doi nepoți... (intră Sevastița)

D-na Deleanu: Și eu, aici prezentă când veniți și când plecați...

Herr Director: Cumnată, (o îmbrățișează) o moșie, mai ales de la Medeleni, are un cap, un stăpân și o gospodină, o soție, o mamă și o femeie frumoasă. (râsete, aplauze) Uneori mă întreb de ce nu te-am cunoscut înaintea lui Iorgu. (râsete) Pofțiți un flacon de colonie Torențial.

D-na Deleanu: Grigore, Grigore, ai rămas același fustangiu...

Olguța: Doar mama primește...

Herr Director: Cadourile fără enigmă sunt ca o cucoană cinstită: nu interesează pe nimeni... Olguța, dă-mi un foarfece. (își pune monoclul; taie apoi) Unu, doi, trei. A ta va fi Împărăția cerurilor. Uitați-vă în sus. (chimonourile japoneze zboară și apoi cad planând) Cadouri desprinse din cerul legendelor japoneze. (femeile, în genunchi, încep să cerceteze cadourile) Iorgule, uite-o pe Alice, tot copil a rămas... Pentru tine am adus adevărate țigări orientale. N-au carton, ți-am adus o țigaretă. (în acest timp femeile împart chimonourile)

Olguța: Herr Director, te superi dacă-i dau chimonoul meu lui Monica?

D-na Deleanu: Il dau pe al meu...

Olguța: Este prea mare.

Herr Director: N-am știut că mai am o nepoată. Mulțumesc Olguța. (Olguța începe s-o îmbrace pe Monica) Ce frumoasă ești! Vino să te pup. Să-i desfăceți cozile și s-o pieptănați cu cărare, ca pe o japoneză. (Olguța se execută) Și alte cadouri! Deschide bazarul! Pentru Dănuț e cel mai mare: o pușcă calibrul nouă. Uite și o cutie de cartușe, și o cartușieră.

Dănuț: Pușcă adevărată?!

Herr Director: Da. Inima să-ți înalțe imnuri de glorie. Calul și pușca înseamnă bărbăție!... (Dănuț examinează pușca și apoi ochește tavanul; Olguța se ascunde în spatele d-nei Deleanu)

Dănuț: Olguța, vrei să încerci și tu? (îi întinde pușca; Olguța o ia și o îndreaptă și ea către tavan, apoi ușor către Dănuț care intră în panică)

Olguța: Nu te speria, nu-i încărcată, îi sigilată. (îi arată) Și apoi o pușcă nu face poc dacă nu apeși pe trăgaci. E sfânt, așa spune moș Gheorghe. Și apoi este o lege vânătorească: trebuie să ai cel puțin 50 m ca să împuști un Buflea ca tine. (râsete; Dănuț îi zmuțește arma)

D-na Deleanu: Olguța, Olguța, nu-ți mai tace gura...

Dănuț: Las-o mamă, dacă-i tace gura înseamnă că este bolnavă. Ce vrei, să ne molipsim toți?... (râsete)

Herr Director: Uite o replică de viitor mare avocat. Ei, a venit rândul Olguței: poftim cizme de călărie și pantaloni de amazoană. Bluză să-ți facă maică-ta, cal să-ți dea taică-tu. (Olguța sărută fiecare cizmă, strângându-le la piept) Mai aveți aici o mingie de fotbal și mingii pentru tenis de câmp.

Dănuț: Mingia este a mea! (se luptă cu Olguța; se opresc)

D-na Deleanu: Vă prezint o japoneză autentică. (Monica, aranjată ca o gheișă, face plecăciuni după plecăciuni; asistența se amuză și aplaudă) Avem o amazoană, o gheișă frumoasă și un viteaz cu pușcă. Pardon, și un avocat cu țigaret turcesc...

DI. Deleanu: Și o doamnă care sper că nu-și pune chimonoul la noapte în loc de pijama... (râsete; d-na Deleanu îi arată pumnul)

Olguța: Herr Director îți fac un turban? (nedumerit Herr Director) Dintr-un prosop.

Herr Director: Atunci dați-mi și un șal...

D-na Deleanu: Vă întreceți cu gluma? Atunci, fiecare se costumează după cum vrea, la fantezia fiecăruia.

Monica: Tanti Alice, eu rămân așa... (d-na Deleanu aprobă din cap)

Dănuț: Eu, mamă?

D-na Deleanu: Tu? Păi, un japonez: ai costumația lui Kami-Mura. Un soldat viteaz...

Olguța: O fi, dar neavansat în grad ca Potemkin al meu...

D-na Deleanu: Olguța, este un joc... Ia și pușca.

Olguța: Și un tun dacă vrei...

D-na Deleanu: Tu, Dănuț, ești pașă. Îți fac rapid un turban. (îl face dintr-un fular și îl așează pe cap) Iar Grigore, Herr Director, eunucul haremului.

Herr Director (cu nostalgie): Eunucul haremului? Doamne, câtă vreme a trecut! Eram tânăr...

DI. Deleanu: Alice, uită-te în oglindă, ești o japoneză autentică.

Olguța (apare Dănuț costumat): Uitați-vă la Kami-Mura. Îi lipsește cafea și rahatul... (râsete) Eu mă fac haiduc și o fur pe Monica. (intră Sevastița cu limonadă și dulceață)

Sevastița: Doamne, tare-i frumos, parcă-i la panaramă... (râsete, Sevastița iese)

Olguța (și-a "pus" mustăți cu un creion): Un haiduc fără mustăți nu-i haiduc. Mustăcioara lui / Pana

Corbului / Ochișorii lui / Mura câmpului. (aplauze)

Herr Director: Eu propun să devenim oameni serioși: turban, madam, aruncam...

D-na Deleanu: Stai, eunucule, să facem o poză. Reglez aparatul și-o chem pe Sevastița să declanșeze. (așezați pentru a fi trași în poză) Copii, aici la Medeleni mi-am petrecut vacanțele, sărbătorile, toată copilăria. Doamne, câte povești mi-a spus moș Gheorghe, știute și inventate! Îl ascultam până adormeam în brațele lui. Cu moș Gheorghe am urcat prima dată în șaua unui cal. Apoi bucătăreasa “Baba”, cum îi spune Olguța, a avut întotdeauna o iubire aparte pentru mama, pentru mine, și acum pentru Olguța. Hai, Sevastița, că adormim...

Olguța: Hai Buflea să ne pupăm pentru fericirea familiei. (se îmbrățișează; după ce se fotografiază) Hai să jucăm mingia de fotbal...

Dănuț: Hai, de-abia aștept... (ies, urmați de Monica care are mingia de fotbal)

Monica: Joacă fotbal fără mingie? (iese)

DI. Deleanu: De-ar fi semănat Dănuț cu Olguța! Nu, Alice?

D-na Deleanu: Seamănă cu tine, când visezi și fumezi trabuc... (râsete) Lui Olguța îi plac oamenii limbuți și agresivi în vorbe și gesturi. Dănuț...

Herr Director: Auzi, d-le avocat? (își șterge monoclul) Ei, pentru că veni vorba de Kami-Mura și pentru că se apropie ceasul plecării. Știu eu că nu mă dați voi afară, mă dă toamna. Vine, o simt în picioare... Deci scurt: ce intenții aveți voi cu Dănuț?

D-na Deleanu: Simplu: îl dăm la liceu. Punct. Dar n-am înțeles unde vrei să ajungi?

Herr Director: La liceu, e bine, dar unde și la care? Cu internat?

D-na Deleanu: Internat?! E un copil încă...

Herr Director: Nenorocirea este că pentru tine va fi mereu un copil. Uite-așa mama devine un pericol în calea educării copilului...

D-na Deleanu: Grigore, iar începi cu filozofiile tale adunate de prin Germania? Tu, Iorgule, nu spui nimic?

DI. Deleanu (trăgând alene din trabuc, lucru care o enervează vizibil pe Alice): Ba da, dar mai întâi ascult...

D-na Deleanu: Poftim, a vorbit avocatul, nu tatăl...

DI. Deleanu: Mulțumesc...

Herr Director: Dănuț este singurul urmaș al numelui, al neamului nostru. Așa că va trebui să hotărâm împreună soarta, viitorul lui Dănuț. Vreau să fie mai vrednic și mai întreg ca noi. (arată la cap; își pune monoclul) Și, slavă Domnului, nici noi nu suntem de lepădat...

D-na Deleanu: Laudă-mă gură, că...

Herr Director: Lasă strigăturile, că nu suntem la șezătoare în sat. Voi vă iubiți copiii. Normal. Dar mama întotdeauna va greși, va fi subiectivă, iar Iorgu este un om comod, moldovean prin excelență:

cade acoperișul pe el și așteaptă vecinii să-l repare. Uite, Iașul nostru, are poeți dar n-are un primar capabil. De ce? Pentru că-i moldovean. El se ocupă de ruine și de poeți, care devin din ce în ce mai bețivi, mai acri și mai calici.

D-na Deleanu: Iorgule, fratele tău Grigore s-a născut în Iași?

Herr Director: Da, m-am născut în Iași. Dragii mei, vorba moldovenească e dulce, dulce, recunosc, dar începe cu lenea moldovenească și se termină cu fapta moldovenească. Voi nu vedeți că limba e făcută pentru femei și pentru taclagii? Limba valahilor e vulgară. E brutală. Dar e vioaie. Vorbele sunt scurte, răstite, ca pentru luptă. Mă doare, dar trebuie să recunosc. Uite, până și dragostea pentru Moldova e plină de milă, ca pentru un bătrân nevolnic. Ce zici, Iorgule?

DI. Deleanu: Așa-i, măgarule, suntem frați! (râsete) Deci, viitorul lui Dănuț nu trebuie încredințat norocului moldovenesc.

Herr Director: Exact! Uite, domnul avocat a început să gândească. Se vede clar că suntem frați.

D-na Deleanu: Eu nu mă despart de Dănuț...

Herr Director: Alice, vine armata și ți-l ia. Ai să plângi pentru tine, dar și pentru el. E bine ca despărțirile să fie fără lacrimi. E bine ca nenumăratele ispite ale adolescenței și ale tinereții să-l găsească bărbat călit de viață, nu un poet ancorat în fustele mamei. Vor răzbi în viață cei crescuți în lume, și nu cei crescuți în iatacul mamei.

D-na Deleanu: Dar eu am fost severă cu Dănuț...

Herr Director: Îndărățul mamei severe e tot mama. Severitatea care vine de la străin e tonică. Evident, nu vorbesc de monstruoasele prigoniri careucid suflete. Slavă Domnului, sunt în măsură să-l feresc pe Dănuț. N-o să îndrăznească nimeni să-i spună că tatăl lui a folosit pașaportul ereditar pentru saloanele aristocratice.

D-na Deleanu: Grigore, nu uita că Dănuț este deja un om bogat...

Herr Director: Atunci să-l facem om înainte de a fi bogat.

D-na Deleanu: Vrei să-l trimiți în străinătate?

Herr Director: În vizită. În rest, pentru ca să învețe limbi străine? Nu trebuie înstrăinat nici-un român de limba națională. Fără ea își pierd identitatea. Fiecare om trebuie să știe să înjure în limba lui, fără dicționar. Trebuie să poată râde, plânge și iubi la fel. Când n-ai amintiri în limba natală vei fi o corcitură lamentabilă. Și avem atâtea! Studiile în străinătate nu trebuie să urmărească înstrăinarea, ci altoiul fertil al unei civilizații, pe un suflet format din punct de vedere etnic.

D-na Deleanu: Germania?

Herr Director: Mi-am făcut studiile, atât, a fost o vocație, cum este Parisul pentru atâtea secături. Mie mi-a folosit Germania fără să mă robească. Acum important este cum îl formăm pe Dănuț.

DI. Deleanu: Simplu, îndepărtându-l de iatacul moldovenesc al excelenței sale mame, ar spune Grigore Deleanu zis Herr Director...

Herr Director: Exact!

Dl. Deleanu: Să hotărască Alice...

D-na Deleanu: Am rămas singură pe terenul de luptă. Grigore, vorbește fără ocol. Ce propui?

Herr Director: Slavă Domnului de întrebare. Pe Dănuț mi-l dați mie. Îl bag intern la o școală din București. Școala Reformată de pildă: rigoare, sport, și totul într-un mediu aproape românesc. Așa, Dănuț va deveni un patriot în mijlocul nemților.

D-na Deleanu: Mai departe?

Herr Director: Vacanțele scurte le va petrece la București, cu mine. Vacanța cea mare, cu voi, la Medeleni, pentru inhalații de moldovenism în familie. Și să-i ștergi nasul...

D-na Deleanu: Grigore, dar ești inuman!

Herr Director: Îl vrei bărbat? Și mai am o pretenție: vacanța viitoare rămâne la mine, vom face o plimbare prin străinătate: Italia, Germania, Franța, Anglia. Vreau să-i dau aperitiv internațional. Și n-o să-i fiu mamă, ci un camarad experimentat...

D-na Deleanu: Sufrageria fără copii, cu toamna care apasă în tăcere sufletul meu?...

Herr Director: Hai, că nu-l trimitem la moarte. Voi face din el un bărbat adevărat.

D-na Deleanu (cu greutate): Grigore, să-l întrebăm și pe Dănuț dacă vrea. El trebuie să hotărască.

Herr Director: Mă duc eu... (intră pe ușă Olguța, Monica și Dănuț cu genunchiul lovit; d-na Deleanu se repede să vadă ce are la genunchi)

Olguța: "Rănit în războaie soldatul căzuse (războiul ruso-japonez)... / Și-n puține zile chinuit muri / Departe de-o mamă care / îl crescuse și care-l iubi." Pansament! Pansament! D-na Deleanu, leagă repede genunchiul lui Dănuț. (Monica nu știe ce să facă cu mingia) Monica, dă mingia să-i mai dăm un șut...

D-na Deleanu: Olguța, fotbal în casă? Și apoi avem probleme importante de discutat...

Olguța: Aha, de-asta sunteți așa serioși, și mama a plâns...

Herr Director: Dănuț, ți-a spus Alice de ce te-am chemat?

Dănuț: Nu...

Herr Director: Bine, atunci să vorbim noi ca doi prieteni, ca doi bărbați. Vreau să hotărâști tu. Și hotărârea ta va fi sfântă. În toamna asta tu intri la liceu. Școala primară-i fleac, e pentru copii. Pentru tine, liceul. În capitala țării, unde locuiește și Regele, iar în vacanța mare o să facem o plimbare prin străinătăți...

D-na Deleanu (strângându-l în brațe pe Dănuț): Lasă, dragul mamei, o să fie bine...

Dl. Deleanu: Sevastițo, o sticlă de Cotnari!

Olguța: Papa, de ce nu mi-ați spus și mie? Pentru că sunt încă un copil?...

Dl. Deleanu: Dănuț a hotărât singur să plece. Să crească între băieți.

Olguța: Mai bine eram un băiat...

D-na Deleanu: Ferească Dumnezeu. Și așa...

DI. Deleanu: Vezi? Mama are dreptate, îți stă mai bine fată...

Herr Director: Eu plec mâine. Pe Dănuț mi-l aduci peste o săptămână, să-l pregătim pentru liceu: pantaloni lungi, tunică, etc., etc.

DI. Deleanu: Ei, copii, uite-așa vine vremea: terminăm cu copilăria și cu frumusețea ei. Copilăria care nu se uită niciodată. Nu există recurs la copilărie, copii. Ea nu se repetă.

Herr Director: Oho, vorbește domnul avocat!

DI. Deleanu: Așa cum nu există recurs la adolescență, la tinerețe, cu primăverile, verile, toamnele, dar și cu iernile bătrâneților. Ne vom aduce mereu aminte cu nostalgie, cu tristețe, sau cu bucurie, despre copilărie, adolescență, tinerețe, la care vă spune încă o dată un avocat trecut prin atâtea dosare și instanțe ale vieții, că nu se poate face recurs. Copii, trăiți, trăiți frumos și cu folos pentru voi, pentru cei dragi și pentru societate, pentru că ea este, totuși, mama tuturor... (aplauze)

Olguța: Hai Monica, nu avem ce căuta aici. Nu vezi, se pune la cale vânzarea lui Hristos. Mergem la Hristosul nostru.

Cortină de lumină

Locuința lui moș Gheorghe

Olguța: Moș Gheorghe, am venit în vizită și cu Monica. Îi plac și ei poveștile tale.

Moș Gheorghe: Ei, de unde s-o ia moșu'? O poveste de pe vremea când Dumnezeu umbla printre oameni însoțit de Sf. Petru, cu chip și strai de cerșetor. Și a întâlnit Domnul tot felul de oameni, și buni, și haini, și milostivi. Cu toți a vorbit și a trecut mai departe, cei întâlniți nedându-și seama că vorbesc cu Dumnezeu. (intră Dănuț) Hai, conașule, stai jos. (Dănuț se așează) Când Sf. Petru vorbea cu Dumnezeu se scula în picioare. (se scoală în picioare; și copiii la fel, în semn de adâncă smerenie) Glasul lui Dumnezeu nu seamănă cu nici-un glas, el e unic. (se închină, la fel și copiii)

D-na Deleanu (intră): Moș Gheorghe! Moș Gheorghe, pe unde sunt copiii? (cei trei s-au ascuns)

Moș Gheorghe: Săru' mâna coniață. Cred că i-a mâncat lupul.

D-na Deleanu: Plouă afară, le-am adus pelerinele. Și unde-s cei trei iezi cucuieți? N-am uitat moș Gheorghe când eram ca... iezii și mi-o povesteai. Și nu o dată, de zeci și zeci de ori. Îmi plăcea teribil povestea. (apar iezii; un joc care amuză teribil pe d-na Deleanu și pe moș Gheorghe care începe să tușească și iese pentru o clipă)

Olguța: Tusea asta-i ca un ciudat zvon de jale... (revine moș Gheorghe)

D-na Deleanu: Hai, copii, să mergem. Tu, Dănuț, ia-ți la revedere de la moș Gheorghe, mâine pleci la București. Și matale, moșule, nu ieși afară din casă până nu-ți trece răceala. Verific personal.

Moș Gheorghe: Am înțeles coniață. (ia o cruciuliță) Alt lucru mai de preț n-am, dar cruciulița asta

de argint (o sărută) ți-o dăruiesc să te ocrotească în viață, să te iabă Dumnezeu în paza Lui. Să crești mare și voinic și să-i faci fericiți pe părinți... (Dănuț, fascinat, îi sărută mâna lui moș Gheorghe) Pleacă Dănuț, curând va pleca și Olguța... Apoi și eu...

Olguța: Nu moș Gheorghe, nu plec. Și nici tu. Ai auzit?

Moș Gheorghe: Nici Dumnezeu dacă ai fi domniță n-ai putea să oprești firea lucrurilor... Drum bun, conașule... (se îmbrățișează)

Olguța: Ba da, moș Gheorghe!

D-na Deleanu (voce interioară): Cres uneori în fața șanselor copilăriei stejari blânzi. În frunze și-n cuiburi trăiesc amintirile copilăriei. Dar vine o zi când securea îi doboară. Până și cei mai blânzi stejari sunt doborâți de toporul vieții...

* * *

D-na Deleanu (îi taie unghiile lui Dănuț): Cine o să-ți taie unghiile?

Dl. Deleanu: Angajează o fetiță...

D-na Deleanu: Dănuț, pleci cu tata la Iași și de acolo la București, sau stai cu mama și-i ieșim înaintea lui tata în gara de la Medeleni?

Dănuț: Nu. Plec cu tata... (intră Olguța)

Olguța: De ce să pleci tu la București, asta-i persecuție!

Dănuț: Așa am hotărât eu!

Olguța: Serios?! Ce-ai în bocceaua aia? O iei la București?

Dănuț: Am fost în podul de vechituri. Dar cu multe, multe amintiri. Nimic nu s-a schimbat în pod de când m-am despărțit de Robinson Crusoe: același miros închis, aceeași pace, același praf. Sunt păpuși, una seamănă cu Monica, cărți de povești pe care vi le las vouă. Și vă rog nu mergeți la gară. Doar mama... (intră moș Gheorghe; le îmbrățișează cu multă afecțiune pe Olguța și pe Monica)

Moș Gheorghe: Coniță, conașule, au fost puse bagajele, sosește trenul... (d-na Deleanu, Dănuț ies conduși de Olguța și Monica, care se mai îmbrățișează o dată pentru plecare)

D-na Deleanu (moș Gheorghe tușește tare): Moș Gheorghe, la gară, cu trăsura, pleacă Puiu. Mata te urci imediat în pat. Venim cu doctorul. (iese)

Moș Gheorghe (tușește): Coniță... nu... (tușește)

Cortină de lumină

Locuința lui moș Gheorghe

Olguța (sare): Ce-a spus doctorul?...

D-na Deleanu: Mi-a spus să chem preotul...